

nødig vil paatage sig for Diebliffet. En Besjæmpelse af Hyposten med Hensyn til lokale Breve ligger fuldstændig i Indenrigsministerens Haand, idet Indenrigsministeren allerede ved den tidligere Lov har Bemyndigelse til at overtage Besørgelsen af lokale Breve. Til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (E. F. Løwen) skal jeg kun gjøre en ganske kort Bemærkning. Naar det ærede Medlem vil indføre Søndagsporto, er det vistnok umuligt paa den Maade, som han har ment. Det ærede Medlem for Holbæk Amts 3die Valgkreds (Tauber) har allerede bemærket, at enhver Affsender her i Landet vil ved at give Expressgebyr kunne foranledige, at Brevet bliver udsendt, og for udenlandske Korrespondenters Vedkommende kan jeg ikke se, at man kan tvinge dem til at sætte høiere Porto end den sædvanlige; Portoen maa altsaa optrædes hos Modtageren, ligesaa vel som ved de Expeditioner, det ærede Medlem anførte ved Toldvæsenet; der er det ogsaa Modtageren, der betaler Omkostningerne, som følge af Expeditioner om Søndagen og ogsaa om Natten. Jeg skulde tilraade, at man foreløbig fulgte Mindretallet i sin Afstemning, saaledes at vi fik det konsekvente 5-Dres System tildels gennemført, og saa vil der kunne være en Mulighed for os til ved 3die Behandling at stille Forslag om, at Breve og lukkede Brevkort gik ind under samme System, saa at vi fik 10-Dres-Porto, derved vilde man komme til en fuldstændig korrekt Forbindelse mellem de forskjellige Taxter.

Indenrigsministeren (Singerløv):

Naar man vil gaa den Vej, som det ærede Medlem tilsidst antyder, saa vil man komme til en, efter min Mening, overordentlig heldig Postlov. Jeg tvivler imidlertid paa, at man kan og vil gaa den Vej baade i dette og i det andet Thing; jeg har ikke noget stort Haab derom. Det viser sig nu, at naagat den ærede Ordfører har gjort sig overordentlig stor Flid og anvendt megen Møje og Arbejde og vistnok sat sig skarpt ind i Sagen, saa foreligger den dog, som det synes, paa mange Punkter ikke saa opklaret for forskjellige Medlemmer af Thinget, som man maatte ønske. Jeg tror, at det vil kunne være hensigtsmæssigt, at man nu tager sin Afstemning ved 2den Behandling, og saa kommer til et Opryk af hele Loven, en Tanke, som jeg forleden Dag tiltraadte. Naar jeg gjorde den Bemærkning, at der vilde kræves Tid til Overveielse mellem Behandlingerne, saa er det jo Noget, der følger af sig selv; jeg vil næppe behøve mere Tid

end enhver af de Herrer til at forberede mig til næste Behandling. Jeg forudsætter, at der vil komme en Del Wendringer til 3die Behandling, og jeg vil selv ikke saae saa ganske saa at forelægge, efter som jeg med Sandynlighed kan skjønne om Afstemningen. — Maaste jeg først maa gjøre en Bemærkning til den ærede Ordfører i Tilslutning til den Replikvevling, der faldt imellem os sidst i forrige Møde. Den ærede Ordfører udtalte i Dag, at Udvalget havde ikke konfereret med Postembedsmænd, og at jeg forsaavidt ikke havde Anledning til at udtale mig, som jeg gjorde forleden. Jeg mener, at jeg har havt god Anledning dertil, for det første fordi den ærede Ordfører ligefrem udtalte det, som jeg tog fat paa forleden. Den ærede Ordfører gjorde det vistnok fuldt ud honnet og ærligt, men i Realiteten har der selvfølgelig været Konference mellem ham og Udvalget, men denne Mand, som ganske godt kjenner de administrative Former og sit Forhold til Ministeriet, henvendte sig til mig for at konferere om sit Svar, som han forresten var fuldkommen paa det Rene med. Det var ganske i sin Orden, at han meddelte mig det, og der fik Udvalget Ret. Altsaa den ærede Formand havde ikke saa megen Anledning efter dette til at gaa videre. Nu er Formen frelst, det ser jeg meget vel: Et Udvalg i Rigsdagen holder Møder, der kommer saa nogle Embedsmænd, en eller flere, tilstede — hvem veed jeg aldeles ikke — saa lukker man sin Protokol i, og siger: Nu holder vi ikke Udvalgsmøde, og saa konfererer man med dem; derefter lukker man saa sin Protokol op igjen, og siger: Nu holde vi Møde igjen! Hvis det er fyldestgørende for Udvalget, saa værsgo, — for Udvalgets Vedkommende kan jeg ikke sige Noget, — de Herrer har frelst Formen, men for mig staar det saaledes, at en Postembedsmand, der kommer ind under disse Forhold, maa kunne se, at i Realiteten gaar han til en Konference med Udvalget. Han bør henvende sig til Ministeren, inden han gjør Sigt, for at høre, om Ministeren ønsker det og er med paa det; gjør han ikke det, be-gaar han en Feil. Jeg veed ikke, hvem Udvalget har konfereret med; jeg vil ikke spørge og har ikke spurgt derom, men formentlig faar jeg det nok at vide; jeg tænker, at Vedkommende selv vil underrette mig detsom,